

ΠΝΕΥΜΑ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

ΤΙ και νὰ κάμετε, ὅπως και ἂν τοῦ στρέψετε τὸ ζήτημα — ἴσια, ἀνάποδα, λοξῶς, πλαγίως, δεξιᾶ, ἀριστερᾶ — τοῦ κάκου! Δὲν θὰ συμφωνήσῃ ποτὲ μαζί σας. Θὰ σᾶς ἀντικρούσῃ. Θὰ εὔρη πάντοτε μίαν ἀντίρρησην. "Ὁχι διότι ἔχει ἰδικήν του γνώμην. "Α, μπᾶ! Κάθε ἄλλο. Ἄλλὰ διότι, ἂν συμφωνήσῃ πρὸς στιγμὴν μὲ τὴν ἰδικήν σας, ἤμπορεῖ νὰ σκάσῃ ὁ ἄνθρωπος, νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν ὡς ἀπὸ ἔλλειψιν ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὡς νὰ τὸν ἐσφίγγατε ἀπὸ τὸ λαρύγγι.

Ἄντιλέγει εἰς ὄλα' και εἰς ὅσα πρὸ ὀλίγου ὑπεστήριξε και εἰς ὅσα θὰ ὑποστηρίξῃ μετ' ὀλίγον. Πρέπει νὰ σᾶς ἀντικρούσῃ εἰς κάθε ζήτημα. Πρέπει, εἰνε φυσιολογική δι' αὐτὸν ἀνάγκη, νὰ εὔρεθῇ ἀντίθετος μὲ τὴν γνώμην σας, και πρὶν τοῦ τὴν ἐκστομίσετε ἀκόμη — ἐνίοτε δὲ και πρὶν τὴν διανοηθῆτε. Ἄδιάφορον. Αὐτὸς τὴν ἀρπάζει ἀπὸ μίαν λέξιν σας τυχαίαν, ἀπὸ μίαν συνοφρῶσίν σας, ἀπὸ ἓν βλέμμα, ἀπὸ ἓν χάσμημά σας:

—“Α α α !.. Ξέρω τί σκέπτεσθε! σὰς λέγει. Ἄλλὰ ἡ ἰδέα σας εἶνε ἐσφαλμένη... διότι, φίλε μου... ”

Καὶ ἀρχίζει τὸν ἐξάφαλμον. Καὶ ἀγωνίζεται νὰ σὰς ἀνατρέψῃ τὴν γνώμην, τὴν ὅποιαν... δὲν τοῦ ἐξεφράσατε, καὶ νὰ σὰς ἀποστομώσῃ, πρὶν προφθάσετε, πρὶν διανοηθῆτε κὰν νὰ ἀνοίξετε τὸ στόμα!

Καὶ θερμαίνεται καὶ κοχλάζει ὄλος, χειρονομεῖ, κοκκινίζει, ἰδρωκοπεῖ, λαχανιάζει, φουσκώνει, φλογίζονται τὰ μάγουλά του, σπινθηροβολοῦν τὰ μάτια του. Ἐπῆρε δρόμον. Ἔβαλε ἀτμόν. Εἴκοσι μίλια τὸ δευτερόλεπτον. Ποῦ νὰ τὸν πιάσῃς πλέον!

Ἔχει ἐναντίαν γνώμην διὰ κάθε ζήτημα: θεολογικόν, στρατιωτικόν, ἰατρικόν, οικονομικόν, καλλιτεχνικόν, ἱστορικόν, γεωγραφικόν, πολιτικόν, κοινωνικόν, ὅτι δῆποτε!

Ἄν προσποιηθῆς ὅτι συμφωνεῖς εἰς ὅτι λέγει, ἂν τοῦ εἰπῆς ἕξᾶφνα ὅτι ἔχει δίκαιον — τὸν ἐθανάτωσες! Καλλιτέρα νὰ τοῦ δώσῃς μίαν μαχαιριάν. Τί νὰ τὴν κάμῃ αὐτός τὴν ἀνακωχὴν, τὴν εἰρήνην, τὴν σιωπὴν; Αὐτὸς θέλει πόλεμον, συζητήσιν, καυγᾶν!

* * *

Δὲν συμφωνεῖς μαζί του; Τόσφ τὸ καλλίτερον. Σὲ ἀντικρούει. Εἰσαι σύμφωνος; Τόσφ τὸ χειρότερον. Καὶ πάλιν σὲ ἀντικρούει.

Ἄν τοῦ εἰπῆς ὅτι σοῦ ἀρέσῃ ὁ χειμῶν, θὰ πάῃ μὲ τὸ μέρος τοῦ θέρους. Ὑπεστήριξες μετ' ὀλίγον τὸ καλοκαίρι; Θὰ ἐξυμνήσῃ τὰ θέλητρα τοῦ χειμῶνος: τὰ χιόνια, τοὺς πάγους, τὰ ξεπαγιάσματα, τὴς χιονίστρες! Δὲν χάνει καιρόν. Ἄλλάζει θέσιν καὶ ὄπλα ἀμέσως. *Chancez les places!* Σὲ κτυπᾶ μὲ ὅτι τὸν ἐκτυποῦσες πρὸ μιᾶς στιγμῆς. Ὑπερασπίξου τὸν Θεοτόκην; Πάει μὲ τὸν Ράλλη. Συνηγορεῖς ὑπὲρ τοῦ Ράλλη; Πηδᾶ πρὸς τὸν Θεοτόκην. Ἦμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐντὸς μιᾶς ὥρας δέκα ἀποσκιρτήσεις!

Εἰσθε φιλοβασιλικός; Ξεσπαθώνει ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας. Κάνετε ὅτι συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μαζί του; Παίρνει τὸ μέρος τῆς βασιλείας. Ἄν ὑποστηρίξῃς τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀπολυταρχισμοῦ, σὲ ἀποστομώνει μὲ τὰ δίκαια τῶν ἀναρχικῶν: — “Ἄ, μὲ συγχωρεῖς! Ἡ ἀναρχία, φίλε μου, εἶνε ἡ πρόσδος τῶν λαῶν...”

Κάνεις πῶς ὑποστηρίζεις τοὺς ἀναρχικούς; — «Πῶς! Τί ἔκαμε λέει; Ἔχεις λάθος! Τὰ ἔθνη προάγονται μόνον ὑπὸ τὸ συγκεντρωτικὸν πολίτευμα, διότι...»

Εἰσθε κρεωφάγος; Σὰς οἰκτερεῖ. — «Πλανᾶσθε, κύριοι! Τὸ κρέας εἶνε ὁ φορεὺς ὄλων τῶν νόσων... αἱ τοξίνοι... τὰ κρυσταλλώματα...» Ὑποστηρίξῃς τὴν φυτοφαγίαν; Σὲ ἐλεεινολογεῖ: —

«Κατὰ τὴν ὥραν τῆς συζητήσεως...»

«Μωρέ, ὅ,τι ἀξίζει ἓνα πιφτέκι, νὰ βράσω ἐγὼ ὅλα τὰ χόρτα σου!..»
Καταντᾷ ἐνίοτε νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ὁ κοῦκκος βγάξει γλυκυτέρους
φθόγγους, φθάνει μόνον σεῖς νὰ ἐπιμένετε ὅτι ἡ ἀηδὼν εἶνε τὸ
πλέον λιγύφθογγον τῶν πτηνῶν!

Τὸ πᾶν εἶνε νὰ μὴ εὐρεθῆτε σύμφωνοι εἰς κανέν σημεῖον τῆς συ-
ζητήσεως. Διότι τότε, πρὸς ποῖον θὰ ἀπευθύνῃ τὰς ἀντιρρήσεις του,
ὅταν σεῖς ὑποχωρεῖτε μὲ τὸ ναι καὶ μὲ τὸ μάλιστα; Εἰς τὸ κενόν;
Εἰς τὴν ἡχώ; Σᾶς ἀφήνει τότε καὶ φεύγει ἀγανακτῶν. Πηγαίνει νὰ
εὕρῃ ἄλλους συζητητάς, ἐναντιοφρονούντας. Νὰ τοὺς ἀποστομῶσῃ.
Γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ὅπου κύκλος καὶ συζήτησις· εἰς τὰς πλα-
τεῖας, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰς συναναστροφάς.

Ὅπου ἀνακαλύψῃ δύο συζητοῦντας, παρεισδύει καὶ αὐτὸς τρί-
τος. Καὶ τοὺς ἀντικρούει.
"Ἄν εἶνε τρεῖς, πέντε, δέκα,
εἴκοσι, θὰ ἀντικρούῃ καὶ
τοὺς εἴκοσι πέρα - πέρα!" Ἄ,
δὲν χαρίζει αὐτὸς κάστανα!

«Ἐστράφη νὰ καταδιώξῃ τὸν
λωποδύτην...»

Τὸν περιμένουν εἰς τὸ δεῖ-
πνον. Ἄλλ' ἡ ὥρα περνᾷ τὸ
φαγητὸν κρυώνει. Καὶ αὐτὸς
κάπου διεξάγει συζήτησιν· κά-
ποιους θὰ ἀντικρούῃ βέβαια.
Ἡ ξεκινᾷ λ. χ. διὰ ταξίδι
καὶ τρέχει νὰ ἐπιβιθασθῆ.
Ἄλλὰ εἰς τὴν ἀποβάθραν κά-
ποιος τοῦ λέγει κάτι, ὁ λεμ-
βοῦχος ἴσως, ὁ διαβάτης, ἓνας
γνωστὸς ἢ ἀγνωστὸς — ἀδιά-

φορον. Αὐτὸς στέκεται, ἀρχίζει τὰς ἀντιρρήσεις του, ἐνῶ τὸ βαπόρι
εὐρίσκεται ἤδη ἔξω τοῦ λιμένος.

Πηγαίνει διὰ τὸ Φάληρον. Ἄλλὰ μέσα εἰς τὸ τραῖνο εὐρίσκει ἡ
δημιουργεῖ νέαν συζήτησιν, ξεχνιέται καὶ κατὰ λάθος φθάνει εἰς τὸν
Πειραιᾶ.

Ἄν ὑπάγῃ εἰς τὸ φαρμακεῖον διὰ κανέν φάρμακον ἐπαίγον, δὲν
δυσκολεύεται νὰνοίξῃ ζωηρὰν φιλονεικίαν μὲ τὸν φαρμακοποιὸν διὰ
τὸ Συνέδριον ἔξαφνα τῆς Χάγης, ἐνῶ ὁ ἀσθενὴς ἐν τῷ μεταξὺ ἤμπο-
ρεῖ ἀξιόλογα νὰ τὰ τινάξῃ, νὰ μοιρολογηθῆ καὶ νὰ κηδευθῆ ἀκόμη!

Κάποτε εἶχε στήσει πεισματώδη συζήτησιν ἐν μέσῃ οἰκῆς. Ἐπρό-
κειτο, θαρρῶ, περὶ τὸ ἀπαραιτίτου τῆς ἰδιοκτησίας. Ἐκ τῶν
αὐτοσχεδίων ἀκροατῶν του κάποιος λωποδύτης, ἔχων ἀντίθετον
ἴσως γνώμη, ἔκρινε καλὸν νὰ τοῦ λαθροχειρήσῃ τὸ πορτοφόλι.
Αὐτὸς τὸν ἐνόησε καὶ ἐστράφη νὰ τὸν καταδιώξῃ. Ἄλλ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν εἰς ἓκ τῶν συζητητῶν τὸν ἀντέκρουεν εἰς ἓν ἐπιχει-

ρημα. Αὐτὸς ἠλεκτρίσθη. Ἄφηκε τὸν λωποδύτην νὰ φύγη καὶ ἐστράφη νὰ ἀντικρούσῃ τὸν ἐναντιοφρονούντα! — «Μὲ συγχωρεῖς, κύριε! Αὐτὸ δὲν εἶνε ἔρθόν, διότι....»

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΓΙΑ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ,
ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΟΚΑΠΗΛΕΙΑ *

Ἡ χιονάτη φουστανέλλα, ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει δόξας,
καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμα στίχοι ποιητῶν φαίνονται,
εἶνε κατὰ τῆς φυλλάδες «ἔνδυμα λευκὸν μὲ λόξας,
ὅπως κρύπτη τὰ ψευκτέα κι' οὔτω πως δὲν φαίνονται!»!

Πλὴν τὰ φράγκικα, προσθέτω, τὰ τῶν φράγκων δηλαδὴ
εἶνε λίαν μιὰρὰ
καὶ δὲν κρύπτουν ὅσα δὴ
νὰ μὴν ᾔνε φανερά!

Τί δ' ἐστὶν ἀλέκτωρ, βλάκας, ὁ καλούμενος κοινῶς
κόκορας ἢ πετεινός;
Κατὰ τὰς διδασκαλίας
«ἔστιν οὗτος ἔρνης ἄρρηγ
συνοδεύουσα θηλείας
μὲ λεπτότητα καὶ χάριν».

Τί δὲ κότα, φίλον ἦτορ; .. «Ἵρνης εἶνε θηλυκὴ,
τὴν ὁποῖαν συνοδεύει διαρκῶς ἀρσενικὴ,
ὡσότος δὲ τυγχάνει»,
πλὴν ἐὰν ὠὰ δὲν κάνη,

* ΣΗΜ. — Ἀποσπῶμεν ὧδε, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου, τοὺς παιδρὺς ὅσον καὶ καυστικὸς τούτους στίχους, δι' ὧν σατυρίζονται ἢ στενοκεφαλιά, ὁ σχολαστικισμὸς καὶ αἱ μωρογραφίαι τῶν δασκαλικῶν φυλλάδων. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐπιδειχθεῖσαν καὶ ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος ἐν μέσῳ τῶν καγχασμῶν τοῦ κοινοβουλίου, μεταξὺ ἄλλων ἠλιθιοτήτων, ὁ ἄστειος συγγραφεὺς, δίδων τὸν ὄρισμὸν τῆς φουστανέλλας, ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Ἡ φουστανέλλα χρησιμεύει διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ γυμνά μέλη τοῦ σώματος»!!!